

půvabný úsměv jí rozvírá malá ústa. Chce mi něco svěřit? Největší tajemství? Bianka vypráví o zradě a její líčka hoří extází, oči se úží v přívalu rozkoše, když se jako ještěrka kroutí pod pokrývkou a nabádá mě k zradě nejsvětějšího poslání. Úporně sonduje moji pobledlou tvář sladkýma očima, které začínají šilhat. „Udělej to,“ šeptá naléhavě, „udělej to. Staneš se jedním z nich, jedním z těch černých černochoů . . .“ A když pln zoufalství přikládám zapřísahajícím pohybem prst k ústům – její tvářička se náhle stává zlá a jedovatá. „Jsi směšný se svou nezlomnou věrností a s celým svým posláním. Bůhvíproč si představuješ, že jsi nepostradatelný. A co kdybych si zvolila Rudolfa! Mám ho tisíckrát radši než tebe, nudný pedante! Ach, ten by byl poslušný, poslušný až k zločinu, až k vymazání své bytosti, až k sebezničení . . .“ Potom se náhle s vítězoslavným pohledem ptá: „Pamatuješ se na Lonku, dceru pradleny Antošky, s kterou sis hrával, když jsi byl malý?“ Udiveně jsem se na ni zadíval. „To jsem byla já,“ řekla a zachichotala se, „jenže jsem byla tenkrát ještě chlapcem. Líbila jsem se ti tehdy?“

Ach, v samé podstatě jara se cosi kazí a uvolňuje. Bianco, Bianco, copak mě klameš i ty?

XL

Bojím se předčasně ukázat svoje poslední trumfy. Hraji o příliš velkou věc, abych to mohl riskovat. Rudolfovi jsem už dávno přestal podávat hlášení o běhu událostí. Jeho chování se ostatně od

jisté doby změnilo. Závist, která byla převažujícím rysem jeho povahy, ustoupila jisté velkodušnosti. Jakási chvatná přejícnost smíšená s rozpaky se projevuje v jeho gestech i neobratných slovech, kdykoli se náhodou potkáme. Dříve se však pod jeho nabručeným vzhledem nemluvy, pod jeho vyčkávavou rezervovaností skrývala šířavá zvědavost, hladná každé nové podrobnosti, každé nové verze. Nyní je podivně zklidnělý, už netouží něco se ode mne dovědět. Je mi to teď vlastně velice vhod, protože noc co noc mívám nesmírně důležité schůze v panoptiku, které musí prozatím zůstat hlubokým tajemstvím. Dozorci zmoženi vodkou, kterou neskrblím, spí ve svých komůrkách spánkem spravedlivých, zatímco já ve světle několika čadivých svíček pořádám v tomto důstojném shromáždění konference. Mezi nimi jsou přece i korunované hlavy a vyjednávání s nimi nepatří k snadným věcem. Z dřívějších dob si zachovali svůj bezpředmětný heroismus, teď prázdný a bez textu, ten plamen, to spalování se v ohni nějaké koncepce, to sázení celého života na jednu kartu. Jejich myšlenky, pro něž žili, se jedna za druhou zdiskreditovaly v próze všedního dne, jejich doutnáky dohořely, stojí teď prázdní a plní nevyžité dynamiky, blýskají duchaprázdne očima a čekají na poslední slovo své úlohy. Jak snadno lze v tomto okamžiku zfalšovat to slovo, podstrčit jim první ideu, která se naskytne – vždyť jsou tak nekritičtí a bezbranní! To mi výtečně usnadňuje úlohu. Na druhé straně je však nesmírně těžké proniknout k jejich mysli, zapálit v ní světlo nějaké ideje, takový průvan je v jejich duši, tak pustiný vítr je provívá skrz naskrz. Už samo jejich probuzení ze spánku stálo mnoho námahy.